

Tisztelt Tanáraink!

Kedves Vendégeink!

Ti szerencsés Lovassys Polgárok!

És külön szeretettel: Kedves ballagó Diáktársak!

Nekem Maróti Lilinek, meg **Nekem Bicski Ádámnak** jutott az a megtiszteltetés, hogy megoszthatjuk Önökkel, Veletek ünnepi gondolatainkat.

Sok szeretettel köszöntünk mindenkit a ballagó 12. évfolyam nevében.

Talán az első gondolat, ami ilyenkor itt bennem a kezdődő izgalommal együtt; a ballagók között a feszült várakozással együtt; a ballagatókban és a sorfalt állókban lassan a fáradtsággal együtt; tanárainkban és a hozzátartozóinkban elfojtott érzelmekkel együtt megfogalmazódik: az az idő kérdése.

Hiszen egyedül csak az idő tehet róla, hogy mi most itt állunk, és arról is, hogy ki hogyan értékeli az elmúlt 5 évet. Éppen ezért Csányi Vilmos segítségével próbáljuk megfogalmazni a számunkra elfogadható időképzetet.

„Az idő illúzió. Nem tárgy, aminek kiterjedése, hosszúsága, átmérője van, de tartalmak hordozója. A tartalomtól függ, hogy rövidnek vagy túlságosan is hosszúnak érezzük. A legjobb idő az, amit nem is lehet érezni, elrepült. De amit itt hagyott, amit megéltünk, az érdemes esemény volt.”

Belegondoltál már, nem sokára mi is egyike leszünk a falról a tabló üvegén át szemlélődő, az álló időt jelképező szempár tulajdonosainak.

Én a fal egyik oldalán a 12.C tablója 2. sorából;

Én pedig szemből mustrálom majd a D-s tablóról a Lovassysokat.

Vajon mit láthattak a folyosók, tantermek falain sosem pislantó elődeink?

Biztosan jókat mosolyogtak:

- amikor a megilletődött zöldfülű előkészítő elveszette bolyongott a Lovassy épületének labirintusában;
- **Vagy amikor a végzős osztályok ¾-e az állatkertbe ment osztálykirándulásra... Veszprémbe;**
- **Vagy amikor a Netfit felmérésen a minimumot elérve mindenki elégedetten hagyta abba a gyakorlatot.**

Szerintem, nagyot néztek:

- a különböző pártok programjain
  - **a Vidékfejlesztési osztály májusfáján**
  - az Alibi dinóján és gófrisütődéjén
  - **a KONTEO.....programjain**
  - a théta béta pszi pártfilmjén
  - **és az Agnee colorpartyján**
- a házirend 8.14. pontját megszegő párokon.

Csupa együttérés volt a szemükben:

- amikor Rózsa néni hangja az igazgatói irodába rendelt néhányunkat
- amikor az 5. bölcsikör végén azt se tudtuk, hol keressük a tudónkat
- amikor a faktos órákon már görcsölt a kezünk, és fél percenként reménykedve pislantottunk az órára

Irigységet érezhettek:

- hogy már nem röplabdázhattak velünk hajnalig
- hogy nem evezhettünk együtt a Duna holtágain
- hogy nem élhetik át a Lovassy zenekar által felejthetetlené tett nagyszüneteket.

Büszkék voltak ránk:

- amikor a Helikonon szerepeltünk
- az OKTV-n és egyéb versenyeken elért sikersorozatainkra
- és büszkék sportos társainkra, akik Diákolimpiákon öregbítették az iskola hírnevét
- hogy utódaik képesek voltak a Tanú, Bánk bán, Zabhegyező színrevitelére, nem is akármilyen módon.

Tudták mi zajlik bennünk:

- amikor a kicsengetés dallamát szinte elnyomták a megkönnyebbült sóhajok
- az érettségi előtti hetekben, amikor már a griffbe is magunkkal vittük a könyveket.
- amikor kölcsönvettük egy-egy Lovassys pulcsit, vagy működő tollat a talált tárgyas szekrényből

Hogy mitől különleges dolog Lovassysnak lenni, s hogy mitől él a Lovassy szelleme? Mint sejtek a testekben, úgy élünk/éltünk itt, mint egy családban. Külön-külön nem létezhetünk. S miközben magunk is szétsugározzuk érzéseinket, gondolatainkat, még talán leheletünket is, átvesszük mások érzéseit, gondolatait, idegállapotát, és belélegezzük, amit mások kilélegeznek. Hatunk. Mi itt tényleg összeragunk...

Egy lovassys igazi közösségi lény, és rendkívül sokoldalú. De ez nemcsak a diákokra, hanem a muzsikáló, éneklő, Európa Bajnokságig jutó, túrákat vezető, világjáró tanárainkra és az iskola valamennyi dolgozójára is igaz. Köszönet a diáktársainknak minden mosolyért, ölelésért, Jucusnak a reggeli kávé mellé kapott lélekmelegítő szavakért, a takarító néniknek a reggelente tisztán kapott iskoláért, a portásoknak a végtelen türelmükért. Köszönet tanárainknak, hogy partnerként kezelték bennünket, és hogy olyan bőkezűen áldozták ránk idejüket. És köszönjük szüleinknek és családunknak a türelmet és a támogatást.

Ezúton szeretném üzenni az összes végzős diák nevében az itt maradóknak: tényleg igaz, hogy az utolsó év pillanatok alatt repül el..., de nem csak az utolsó, mind az öt, így hát használjátok ki tartalmasan.

Végezetül kedves ballagó Diáktársam, ne feledd Hamvas Béla szavait:

„Az egész világ tied. Szabad vagy a kövektől az éterig. Ismerd meg, hódítsd meg, senki se tiltja, de jaj, neked, ha magadnak tartod.

Elbocsátlak téged is, mint mindenkit: felelős vagy minden emberért, aki veled él, s el kell számolnod minden fillérrel, amit magadra költesz, minden örömmel, amit magadba zártál, és minden boldog pillanattal, amit magadnak tartottál meg. Most ereddj és élj, mert a világ a tied!”